

Samling af Afgørelser

Sag C-621/11 P

New Yorker SHK Jeans GmbH & Co. KG
mod

Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM)

»Appel — ansøgning om registrering af EF-ordmærket FISHBONE — indsigelsessag — det ældre nationale figurmærke FISHBONE BEACHWEAR — reel brug af det ældre varemærke — hensyntagen til yderligere beviser, som ikke er fremlagt inden for den fastsatte frist — forordning (EF) nr. 207/2009 — artikel 42, stk. 2 og 3, og artikel 76, stk. 2 — forordning (EF) nr. 2868/95 — regel 22, stk. 2«

Sammendrag – Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 18. juli 2013

EF-varemærker — indsigelsessag — faktiske omstændigheder og beviser til støtte for indsigelsen, som ikke er fremlagt inden for den fastsatte frist — hensyntagen — appelkammerets skønsbeføjelse

(Rådets forordning nr. 207/2009, art. 42, stk. 2, og art. 76, stk. 2; Kommissionens forordning nr. 2868/95, art. 1, regel 22, stk. 2)

Det følger af ordlyden af artikel 76, stk. 2, i forordning nr. 207/2009 om EF-varemærker, at parternes fremlæggelse af kendsgerninger og beviser som udgangspunkt, og medmindre andet er fastsat, fortsat er mulig efter udløbet af de frister, som en sådan fremlæggelse er underlagt ved anvendelse af bestemmelserne i forordning nr. 207/2009, og at det på ingen måde er forbudt for Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) at tage hensyn til kendsgerninger og beviser, som således er påberåbt eller fremført for sent. Ved at præcisere, at Harmoniseringskontoret i sådanne tilfælde »kan« beslutte at se bort fra sådanne kendsgerninger og beviser, giver denne bestemmelse således Harmoniseringskontoret en vid skønsmargen med hensyn til at afgøre – med en begrundelse herfor – om der skal tages hensyn til disse.

Hvad nærmere bestemt angår fremlæggelsen af beviser for den reelle brug af det ældre varemærke inden for rammerne af indsigelsessager skal det bemærkes, at selv om artikel 42, stk. 2, i forordning nr. 207/2009 bestemmer, at på begæring af ansøgeren skal indehaveren af et varemærke, der har rejst indsigelse, godtgøre, at der er gjort reel brug heraf, da indsigelsen i mangel på en sådan godtgørelse ellers forkastes, indeholder forordningen ikke nogen bestemmelse, der præciserer fristen for, hvornår sådanne beviser skal fremlægges. Regel 22, stk. 2, i forordning nr. 2868/95 om gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 40/94 om EF-varemærker bestemmer derimod, at såfremt der er indgivet en sådan begæring, opfordrer Harmoniseringskontoret indehaveren af det ældre varemærke til at godtgøre, at brug af varemærket har fundet sted, eller at der foreligger rimelig grund til manglende brug inden for en af Harmoniseringskontoret fastsat frist.

Når der er fremlagt beviser, der anses for relevante med henblik på at godtgøre reel brug af det omhandlede varemærke inden for den frist, der er fastsat af Harmoniseringskontoret i medfør af regel 22, stk. 2, i forordning nr. 2868/95, kan der fremlægges yderligere beviser for en sådan brug efter

udløbet af denne frist. I et sådant tilfælde er det på ingen måde forbudt for Harmoniseringskontoret i medfør af den skønsbeføjelse, det er tillagt ved artikel 76, stk. 2, i forordning nr. 207/2009, at tage hensyn til beviser, som er fremført for sent.

Hvad angår Harmoniseringskontorets udøvelse af denne skønsbeføjelse med henblik på en eventuel hensyntagen til for sent fremlagte beviser skal det bemærkes, at Domstolen allerede har fastslået, at en sådan hensyntagen fra Harmoniseringskontorets side, når det skal træffe afgørelse i forbindelse med en indsigelsessag, navnlig kan være berettiget, når Harmoniseringskontoret er af den opfattelse, at de for sent fremførte elementer for en umiddelbar betragtning kan have en afgørende betydning for udfaldet af indsigelsen og tidspunktet for proceduren, hvorpå denne sene fremførelse sker, og omstændighederne omkring den ikke er til hinder for en sådan hensyntagen.

(jf. præmis 21-25, 30 og 33)